

CHƯƠNG 47**Cao Thâm Khó Lường****H**

ậu cung Tổng quản đảo mắt nhìn, trầm giọng quát:

- Đem hai con nha đầu treo ngược lên cho ta!

Bốn lão bà theo sau dạ ran, lập tức tiến lên trói hai tỳ nữ treo lên. Thuần Vu Thông vừa kinh ngạc vừa giận dữ, Hậu cung Tổng quản rõ ràng vừa mới có thái độ rất tốt vì sao lại biến đổi hẳn, chẳng lẽ... Đối với bốn lão bà hành hạ hai tỳ nữ, chàng thực nhìn không lọt mắt chút nào, chàng liền vận thần công đợi dịp xuất thủ. Nhưng chàng liền bị Tiểu Thúy Truyền Âm Nhập Mật ngăn cản:

- Công tử xin chớ vọng động, xin hãy vì hai chị em chúng tôi!

Chàng đành cố nhẫn nại nên nén cơn giận. Hậu cung Tổng quản nhìn thẳng vào mặt hai nữ tỳ quát hỏi:

- Hai người biết tội chưa?

Hai tỳ nữ đồng thanh:

- Thưa biết!

Hậu cung Tổng quản trầm giọng:

- Nói!

Tiểu Thúy áp ứng:

- Tỳ nữ đáng chết, không biết hầu hạ Công chúa!

Hậu cung Tổng quản quát:

- Xét tình hình các người hầu hạ Công chúa cũng không đến nỗi nào, nhưng các người phản bội lại lệnh lão phu nhân, tội đó khó thể tha!

Tiểu Thúy ú ớ:

- Tỳ nữ đâu dám phản bội lệnh lão phu nhân, xin Tổng quản minh xét cho!

Hậu cung Tổng quản quát to:

- Lão phu nhân đem Vạn Niên Nhân Sâm đưa cho Công chúa đã có dặn hai người hầu hạ Công chúa uống ngay, vì sao hai người không tuân lệnh?

Tiểu Thúy:

- Chuyện này tỳ nữ biết giải thích sao... Tính tình Công chúa, Tổng quản đã biết rồi, Công chúa đã quyết định, tỳ nữ sao dám phản đối?

Hậu cung Tổng quản hừ lạnh lẽo:

- Ít nhất các người cũng phải có báo tin cho lão phu nhân chứ?
- Tỳ nữ cũng có nghĩ đến điều ấy, nhưng khổ vì chưa có cơ hội!

Hậu cung Tổng quản lại hừ:

- Bất luận các người giải thích ra sao cũng chẳng ích gì. Lão phu nhân đã hạ lệnh xử phạt các người, các người có còn nói gì nữa không?

Tiểu Thúy van nài:

- Không biết lão phu nhân hạ lệnh xử phạt ra sao?

Hậu cung Tổng quản quát lớn:

- Mỗi người bị xử phạt một trăm roi!
- A...?

Tiểu Bích, Tiểu Thúy đồng thanh van nài:

- Tổng quản xin ngài nói hộ với lão phu nhân tha cho chúng tôi, xin thể tình công lao của chúng tôi chịu cực hình.

Hậu cung Tổng quản trầm giọng:

- Lão phu nhân đang thịnh nộ, bản Tổng quản ta nào dám nhiều lời?

Tiểu Thúy run giọng:

- Hay Tổng quản cho chúng tôi đến van xin lão phu nhân?

Hậu cung Tổng quản lạnh sắc mặt.

- Lão thân đây không có quyền ấy, các người hãy cố mà chịu hình phạt!

Tiểu Thúy vẫn van xin không ngớt:

- Tổng quản ôi, xin thương chúng tôi... chịu không nổi cực hình...

Hậu cung Tổng quản trầm giọng:

- Tự làm ra tội còn kêu van gì nữa... bất quá, lão thân cũng có thể vì chút tình riêng với các người mà nhẹ tay cho...

Tiểu Thúy than thở:

- Xin Tổng quản thương chúng tôi, van ngài...

Hậu cung Tổng quản hừ:

- Lão thân không có nhiều thời giờ, người đâu... sao chưa động thủ?

Bốn phu nhân tùy tùng lập tức bước tới rút roi ra quất vùn vụt vào không khí. Thuần Vu Thông đau lòng mấy lần định can thiệp nhưng cuối cùng đành cố nhịn. Hai nữ tỳ nghiêng răng cong người lên dưới những lần roi như bão táp, răng hai nàng đập vào nhau lách cách, mồ hôi toát ra đầm đìa.

Hơn một khắc sau khi nàng đã chịu xong cực hình một trăm roi. Hậu cung Tổng quản chuyển sang Thuần Vu Thông.

- Đến đây, bây giờ đến phiên người...

Chàng cười nhạt, không nói. Hậu Cung Tổng Quản ra lệnh cho Địa lao Tổng quản:

- Cứ trói hai con nữ tỳ đây đợi lệnh mới, lão thân cần phải dẫn tên nam tử này đến gặp lão phu nhân.

Bà ta quát với bốn lão nhân tùy tùng:

- Người đâu? Đem y đến hậu cung!

Bốn lão nhân tức khắc áp giải Thuần Vu Thông ra ngoài địa lao. Chàng đã thầm quyết định nếu Hậu cung Tổng quản đối xử với chàng cũng giống như hai nữ tỳ chàng sẽ xuất thủ kháng cự. Nhưng chàng lại không bị đối xử như thế mà lại được áp giải ra ngoài địa lao, chàng đành cứ theo cứ theo chân họ xem sự việc sẽ diễn biến thế nào.

Bước ra khỏi địa lao, xuyên qua mấy cửa ngăn nhằm hướng hậu cung. Đi qua mấy tòa viện là đến một sân nhỏ rất sạch sẽ đẹp đẽ, nằm sau sân là ba gian nhà trần thiết tinh mỹ, một bàn tiệc thịnh soạn đã bày sẵn từ bao giờ. Chàng lấy làm nghi hoặc cứ theo chân bốn lão bà bước vào.

Trong phòng đã sẵn có bốn tiểu tỳ mặc áo xanh đỏ đủ màu sắc rực rỡ như đang có ý đợi chàng. Thuần Vu Thông vừa bước vào phòng bốn tiểu tỳ lập tức đón chàng. Bốn lão bà rút lui, Hậu cung Tổng quản khẽ mỉm cười nói:

- Thuần Vu công tử, xin cứ tự nhiên uống vài chén rượu, một chút nữa đây Hữu vệ Vân Ẩu của lão phu nhân bản tòa sẽ nói chuyện với công tử!

Thuần Vu Thông nghi ngại nhưng rồi chàng cứ gật đầu bừa, bốn thị tỳ xinh như mộng kéo chàng ngồi xuống ghế. Rượu thịt ê hề đầy sơn hào hải vị khiến

chàng càng thêm thèm khát. Thực ra chàng vừa đói vừa mệt nên vị càng bị mùi thơm nồng của đồ ăn thức uống kích thích dữ. Hậu cung Tổng quản lặng lẽ rút lui từ bao giờ, trong phòng chỉ còn lại mình chàng và bốn vị thị tỳ trẻ tuổi xinh đẹp thơm nồng hương phấn nữ nhân.

Hốt nhiên, đang lúc tâm hồn chàng vừa kịp thư giãn bỗng có ba tiếng chuông vọng tới rền rĩ. Bốn nữ tỳ nghe tiếng chuông giật mình, một nàng nói:

- Xin mời công tử uống thêm vài chén nữa, Hữu vệ Vân Ẩu sắp đến rồi đấy.

Chàng lấy làm kỳ:

- Bà ta đến hay không đến với chuyện uống rượu của ta có quan hệ gì đâu!

Chàng cố ý hạ chén rượu xuống chưa uống tiếp. Bốn nữ tỳ đều có vẻ âu sầu vì thái độ ấy của chàng. Nữ tỳ lúc nãy liền hỏi:

- TỬ lượng công tử khá lắm chứ?

Chàng mỉm cười:

- Muốn khá thì khá, muốn kém thì kém.

Nữ tỳ ấy run vai:

- Công tử nói thế là sao?

Chàng càng buồn cười:

- Nếu trong lòng ta phiền muộn dù có uống mười đấu rượu cũng chẳng ăn thua gì, nếu ta vui vẻ thì vài chén cũng đủ say mềm.

Nữ tỳ tròn hai mắt đẹp:

- Vậy công tử đang vui vẻ hay đang phiền muộn?

Chàng thở dài:

- Cố nhiên đang phiền muộn.

Nàng ấy chu môi:

- Có bốn chị em chúng em ở đây hầu công tử, công tử còn phiền muộn gì nữa?

- Đối với nữ sắc, tại hạ tuyệt chẳng có hứng thú gì, các em hầu hạ tại hạ hay bốn lão hầu hạ tại hạ cũng vậy thôi, chẳng khác gì cả!

Nữ tỳ ấy buồn bã:

- Vậy phải làm sao để công tử vui vẻ?

- Các em gọi Hữu vệ Vân Ấu tới đây ta vui liền chứ gì.

Tỳ nữ ấy vội đáp:

- Tiếng chuông hồi này là dấu hiệu Hữu vệ giục chúng em, kỳ thực bà ta đang muốn chúng em ra mời bà ta đến đấy.

Thuần Vu Thông càng thêm nghi hoặc, xem ra các nữ tỳ này có ý đợi chàng say rượu xong xuôi bà lão có chức vụ "Hữu vệ" kia mới xuất hiện. Như vậy là sao? Chàng không tài nào hiểu được nên cố ý mơ hồ hỏi:

- Hữu vệ của các em lợi hại lắm phải không?

- Đương nhiên, trừ lão phu nhân ra địa vị tối cao là Hữu vệ và Tả vệ sau đó mới tới Hậu cung Tổng quản, dưới nữa là Tiền cung Tổng quản...

Thuần Vu Thông chận lại:

- Muốn ta vui cũng chẳng khó gì, các em hãy trả lời các câu hỏi của ta là được.

Tỳ nữ ấy khích động:

- Công tử ơi, chúng em hết lòng hầu hạ công tử, công tử chưa thỏa mãn sao? Các em xin tuân lệnh của công tử, bất luận công tử nói gì các em đều vâng lời cả.

- Thế em tên là gì?

Nữ tỳ đáp mau:

- Em tên là Xuân Hồng...

Ba nữ tỳ khác cũng đua nhau xưng tên, tuần tự là Hạ Lục, Thu Cúc và Đông Mai... mỗi người đều mang tên một vẻ đẹp của một mùa trong bốn mùa.

Chàng cả cười với Xuân Hồng:

- Em đẹp lắm, ta uống chén rượu này thưởng cho em.

Chàng đưa chén lên uống cạn. Hạ Lục chen lời nũng nịu:

- Công tử uống rượu của thư thư em, xin cũng uống với em một chén.

Thuần Vu Thông bật cười:

- Hay... hay... tự nhiên cùng uống với em chứ!

Chàng ngửa cổ, uống một hơi cạn chén nữa. Thu Cúc, Đông Mai tiếp tục chúc rượu, chàng nhất nhất uống hết. Xuân Hồng nép sát vào lòng chàng, ướm hỏi:

- Công tử ơi, công tử say rồi chưa?

Thuần Vu Thông cười ha hả:

- Say...? Chưa đâu!

Xuân Hồng chau mày:

- Công tử chẳng nói nếu vui vẻ uống mau say lắm đó ư?

- Đúng, nhưng ta nào có vui vẻ thật đâu?

Xuân Hồng nũng nịu trong lòng chàng:

- Các em phải làm thế nào công tử mới vui vẻ thật?

- Ta hỏi bất cứ gì các em trả lời cái ấy, không được nói láo một lời ta mới vui thật, các em bằng lòng trả lời thật không?

Xuân Hồng đáp luôn:

- Đương nhiên bằng lòng, công tử hỏi đi...

Hạ Lục tiếp lời:

- Các em biết tới đâu xin trả lời tới đó, nhưng xin công tử chớ cho ai biết là do các em nói, nếu không các em sẽ bị trừng phạt đó!

- Điều ấy tất nhiên, các em hãy yên tâm... Công chúa ở đâu?

Xuân Hồng đáp:

- Ở trong cung lão phu nhân, nghe nói bệnh tình Công chúa nặng lắm vẫn hôn mê không tỉnh, có lẽ sinh mệnh đang lâm nguy.

Chàng hỏi tiếp:

- Mục đích của các em chuốc rượu cho ta say làm gì?

Xuân Hồng hơi thẳng thốt:

- Ai bảo các em chuốc rượu công tử... công tử...

Chàng mỉm cười:

- Không đâu, chỉ cần các em cứ nói thật ta rất vui vẻ, khi ta vui vẻ rồi dù có biết các em cố tình chuốc rượu, ta vẫn nguyện ý.

Xuân Hồng đỏ bừng mặt.

- Là vì Hữu vệ của chúng em muốn truy vấn công tử.

Chàng lấy làm kỳ:

- Sau khi chuốc say ta làm sao ta trả lời được mà truy vấn?

Xuân Hồng hơi chau mày:

- Đâu phải các em chuốc công tử say mềm đâu.

Nàng ngáp ngừng một chút, rồi tiếp:

- Vì có như thế công tử mới dễ mù quáng nghe theo lời của Hữu vệ.

Chàng kỳ lạ:

- Hữu vệ ấy muốn ta làm cái gì?

- Muốn công tử trị liệu thương thế cho Công chúa của các em ấy mà.

Chàng ngạc nhiên hơn:

- Vậy thì Hữu vệ của các em lắm quá rồi...

- Sao lại lắm?

- Nếu ta có khả năng trị liệu cho Công chúa, ta đã trị liệu từ đầu chớ đâu có đợi đến bây giờ, cái bà Hữu vệ nào đó chỉ uống công mà thôi!

Xuân Hồng thở dài:

- Mấy chuyện ấy các em không cần biết, chỉ xin công tử mau say giùm các em là được.

Chàng nâng chén rượu lên ừng ực uống một lúc ba chén, cuối cùng ném chén rượu không, nghiêng người mê man nói:

- Ta say rồi.

Xuân Hồng tươi nét mặt:

- Công tử... say thật sao?

Thị tỷ Thu Cúc lập tức vâng lời chạy mau ra cửa, Thuần Vu Thông nửa nằm nửa ngồi trên ghế đưa mắt chú ý nhìn ra cửa ngoài, chẳng bao lâu tiếng chân gấp gáp, Thu Cúc dẫn một lão phụ nhân áo đen bước vào.

- o O o -